

PRAVDA A LEÁ½

ÁšterÁ½, 05 prosinec 2023

Pravda je pÁ™irozenÁ½ princip, je to informace o realitÁ½, jakÁ½ je. LeÁ¾ je vyjÁ½dÁ™enÁ½, která© s realitou nenÁ½ kompatibilní. Pravda je pÁ™irozenÁ½, Á½lovÁ½k ji neurÁ½uje a je zapotÁ™ebÁ½ ji poznat v celÁ½ Á½Á½™i, aby nebyla redukovánÁ½ a zkrácenÁ½ jen zprostÁ™edkovatelem informace. LeÁ¾ je vÁ½plod lidská©ho rozumu, je to konstrukt, a proto pÁ™ejÁ½-mÁ½ jako kaÁ¾dÁ½ produkt vÁ½echny odstÁ½ny lidská© nedokonalosti: redukce reality, pÁ™izpÁ½sobenÁ½ reality Á½Á½elu, popÁ™enÁ½ reality, vykonstruovánÁ½ realita, kÁ™ivÁ½ obvinÁ½nÁ½, pomluva atd.

LeÁ¾ vymyslel Á½lovÁ½k a zÁ½leÁ¾Á½, jak ji vymyslel a proÁ½ ji vymyslel. Pravdu nikdo nevymyslel, je danÁ½ realitou, Á½lovÁ½k pÁ™edÁ½vÁ½ pravdu jako popis reality.

UÁ¾ kÁ™esÁ½anskÁ© desatero povaÁ¾uje za hÁ™Á½ch leÁ¾ jen takovou, která½ je nÁ½stroj zlá©ho Á½myslu: á½žneuÁ½nÁ½-Á½ kÁ™ivÁ½ho svÁ½dectvÁ½ proti bliÁ¾nÁ½-mu svÁ½muá½. Jinou leÁ¾, tÁ™eba pohÁ½dky pro dÁ½ti, chlÁ½cholenÁ½ nemocnÁ½ch, ale i fabulace, za hÁ™Á½ch nepovaÁ¾uje. DÁ½leÁ¾itÁ½ je tedy Á½mysl a cÁ½l lÁ½i, leÁ¾ nemÁ½ sama o sobÁ½ vÁ½znam, je jen nÁ½strojem Á½Á½elu. OsvobozujÁ½-cÁ½ je potom rÁ½enÁ½: á½žjÁ½ jsem to pÁ™ece nemyslel Á½patnÁ½, nechtÁ½l jsem nikoho poÁ½koditá½.

Společenská© normy pÁ™ebÁ½-rajÁ½- toto kÁ™esÁ½anskÁ© pojetÁ½. NicménÁ½ pÁ™ednost musÁ½- má-t pravda.

LidÁ½ hledajÁ½- pravdu. KaÁ¾dÁ½ normÁ½lnÁ½- Á½lovÁ½k zkoumÁ½, jak to skutečnÁ½ bylo. PravdivÁ½ informace je potÁ™ebnÁ½ pro Á½ivot, pro svobodnÁ½ rozhodnutÁ½, leÁ¾ by mohla ovlivnit rozhodnutÁ½- nesprÁ½vnÁ½m smÁ½rem a Á½lovÁ½k by se stal á½žuÁ½iteÁ½nÁ½m blbcemá½. JakÁ½ch Á½Á½elÁ½. Proto takÁ½ á½žpravda vÁ½-tÁ½zÁ½-á½, protoÁ½e lidÁ½ ji hledajÁ½- a postupnÁ½ objevÁ½-. Jenom to obvykle nÁ½jakou dobu trvá½. Nic, co je zaloÁ½eno na lÁ½i, nepÁ™metrvÁ½ dlouho (leÁ¾ má½ krÁ½tkÁ½ nohy). Informace zaloÁ½enÁ½ na pravdÁ½, je zÁ½kladem Á½spÁ½Á½nÁ½ch rozhodnutÁ½. Á½lovÁ½k má½ hledÁ½nÁ½- pravdy v sobÁ½, protoÁ½e pravda je produktivnÁ½-m nÁ½strojem, vede k Á½ivotnÁ½-mu Á½spÁ½chu.

CÁ½-le, která© pouÁ½vÁ½-vajÁ½- leÁ¾, jsou taková©, pro která© by pravda neposlouÁ½ila, jsou zaloÁ½eny na iluzÁ½ch postrÁ½dajÁ½-cÁ½ch realitu, akce je iluzornÁ½-. Pravda je s realitou spojena, leÁ¾ je spojena s iluzemi nebo zlá½m zÁ½mÁ½rem.

NebezpečnÁ½ iluze

Iluze má½á½e bÁ½t pohÁ½dka nebo pÁ™edpoklÁ½danÁ½ a zatÁ½m praxÁ½- neprovÁ½Á™enÁ½ idea. IluzornÁ½- ideologie, konstrukty nedokonalÁ½ho lidská©ho rozumu, která© si pÁ™ivlastÁ½- prÁ½ivo na monopolnÁ½- vliv, mohou vychÁ½zet z dobrÁ½ho Á½myslu, ale postupnÁ½, jak se ukazuje jejich nekompatibilita s realitou, má½- problÁ½m s tÁ½mto rozporem.

ProtoÁ½e s ideologiÁ½- je spojen aparÁ½t institucÁ½-, aktÁ½rÁ½- a agentÁ½-, navÁ½c v pozadÁ½- stojÁ½-cÁ½ch mocenskÁ½ch zÁ½jmÁ½-, nemÁ½Á½e se ideologie prohlÁ½sit za chybnou, musÁ½- se zkracovat informace o jejÁ½ch bludnÁ½ch faktech tak dlouho, aÁ¾ se dostane celÁ½ akce do Á½plnÁ½ch lÁ½Á½-.

To jsme zaÁ½ili za komunistickÁ½ho reÁ½imu. PodobnÁ½ je to tÁ™eba se ZelenÁ½m Á½dÁ½lem. To je takÁ½ pohÁ½dka, jakÁ½si fabulace rozchÁ½zejÁ½-cÁ½- se s realitou, ale protoÁ½e jsou s touto akcÁ½- spojeny penÁ½ze monopolÁ½- a teplÁ½ má½-sta Á½Á™ednÁ½-kÁ½ EU, nesmÁ½- se uÁ¾ kritizovat a musÁ½- se pokraÁ½ovat do iluzornÁ½- budoucnosti. SÁ½rie lÁ¾Á½- potom doprovÁ½zÁ½- tuto akci. ZelenÁ½½

Řád je ovšem jen součástí celkové globalistické ideologie, která obsahuje další nebezpečné iluze.

Žovněn informace ve svobodné společnosti vřznam jak hosi potvrzen, že moje tvrzení je v souladu s důvěryhodnými zdroji. Takové informace můžete umocnit mi věc věmit nejmí, kteří tvrdí bez důkazů. Žetěně si potom můžete prověmit, jaké zdroje to jsou a zda jim lze věřit.

V diktatuře, ve společnosti směřující k totalitě, se establishment udržuje do pozice jediných vykladačů reality a nesmí se mu odporovat. Pokud někdo odporuje, staví se do pozice dezinformátorů, ruských agentů.

A to bez dokazování. Establishment nic dokazovat nemusí, jejich sdělení se nemusí ovládat, jejich sdělení je automaticky žovněn informace. Nejsme tedy uř v situaci, kdy by se o věcech diskutovalo, ale myšlenky se diktují. Jejich žovněn informace je diktát. Máte být pravdiví, ale vzhledem k situaci spíše pravdiví není. Je to tedy jedna velká lež samotná, establishment vytváří megažáksi automaticky.

Jedna lež je, že jejich oponenti lžou, druhá lež je jejich sdělení samotné. Samozřejmě, že mohou být různě přechodně stavy, sdělení nemusí být v některých případech lež. Také oponenti nemusí mít pravdu. Ale to vše je v prostředí dokonalého diktátu nezjistitelné a vzniká chaos.

Mákové formy diktatury se snaží vést diskuse, ve kterých nutně diskutují svůj formu, která přeměňuje své v tom, že uvedou zdroj svého ověření jako pravdivý. Obvykle to bývá rešimem schválené legenda, sdělení zahraniční tiskem nebo osobností. Oponentům jejich ověření zdroje neuznávají, protože jsou příliš nepravdivé, pochybné a pochybné z nepřátelských zdrojů.

To poslední je s prohlubující se diktátem stále více živé.

Protože aktivisté diktatury urážejí, která zdroj a která informace je žovněn, mocensky vyhrožují jiným postojům, mávády oficiálně žpravdu a ostatní jsou dezinformováni.

Diskuse se postupně nevedou, protože oponenti se nenechají přeměnit a silně diktátor je tedy zbytečně zřícen. Žasu. V chaosu potom lidé stále více vědí o opozici, aniž by její informace prověřovali, takže opozice může stále více svoje postoje akcelarovat a radikalizovat. Vzniká konfliktní linie. Vřvoj takové megaprolhaně vládě směřuje k přeměru. To se stalo megaprolhaním komunistů, lidé jim potom nevěřili ani když někdo mluvil pravdu.

Když lidé dostali tu možnost, vyšli s klámi na náměstí vřtat kohokoliv, kdo se tam objevil, a věřili mu, aniž by mohli ověřit, jestli má pravdu.

Postfaktická doba

Normálně se vždy zkoumalo, zda vyjádření obsahuje pravdu, tedy zda souhlasí s realitou nebo je alespoň pravděpodobné, tedy alespoň odpovědí obecně uznávanému stavu poznání. To uř přestává platit.

Postfaktická doba se vřznačuje tím, že pravda i lež mají shodnou hodnotu. Obecně normy v postfaktické společnosti

nejsou uznávaní, morálka neexistuje, takže se neuznávají obecně uznávané stav poznání.

Každý člověk je nezávislou entitou a má své si říkat, co chce. Stejně mu to není nic platné. Vliv na nic nemá. Do vešmějných věcí mluvit nemá. Ví dne epistemická diktatura elit. Normální člověk je blb odchovaným inkuzivním kolektivem, kde se etické problémy dřívetských osobností, které mají svobodu, které spoívají pouze v možnosti nevzdávat se, ušitelé mohou insultovat a on na ně nesmí sáhnout, pokud od nich chce nějaké vědomosti, je smávným.

Chyřích lidí není zapotřebě a větina se stává do obrazovky a hraje hry. Rozdíl mezi realitou a iluzí není poznatelným, na obrazovce to stejně rozližit nelze. Zprávy z vělký jsou nerozeznatelné od počítačových hry.

Práje není zapotřebě, snad jen nějaké slušby. Rodiny se nezakládají, lidé nejsou schopni se sdruovat, postrádají sounáležitost, děti se nerodí. Během života kolikrát změná pohlaví a sexuální orientaci. U ¼ v deseti letech chlapec rozhodne, že chce být holíčkou, takže ho vykastrují. Potom zaniká i pojem pravdy a lási. Lhát si máže kdokoliv, jak chce.

Lidé si taková život zvolí, protože svoboda znamená zodpovědnost, morální normy, práci a starosti. Pro by to dělali, když umí inteligence to dovéde lípe? VLASTIMIL PODRACK